

ZPRAVODAJ FARNOSTI OSTRAVA-ZÁBŘEH

Milí farníci,

na začátek chci ještě jednou poděkovat všem spolupracovníkům v naší farnosti a také poděkovat všem, kteří jsme se sešli na „Rybovku“ a následné posezení v pastoračním centru. Je to pro nás chvíle, kdy můžeme církev zakoušet jako rodinné společenství.

Sice doba postní a popeleční středa bude až za více jak 14 dnů, přesto bych se chtěl zastavit u slova, který uslyšíme s přijetím popelce: *Obrat'te se...* Někdy s tím máme problém, protože obrácení vnímáme u těch druhých. Ten, který nechodí do kostela, by měl začít, ten, který je nevěřící, by měl uvěřit, ten, který hřeší, by měl být svatý a činit pokání. Ale já jsem věřící, chodím do kostela a jsem určitě svatější než ta moje sousedka v paneláku nebo v kostelní lavici...

Na třech světcích bych chtěl ukázat, že se musíme a můžeme (to je krásné – můžeme) obracet stále, či měnit smýšlení, jak by zněl výstižnější překlad slova *metanoia*.

Svatý Pavel nám ukázal cestu obrácení od spravedlnosti k lásce. Ve spravedlnosti byl nábožensky horlivý, po svém obrácení byl horlivý v lásce ke Kristu a lidem. Někdy potřebujeme v životě taky padnout na „hubu“, abychom se dokázali dívat očima milosrdenství.

Matka Tereza byla paní ředitelkou církevní školy a měla našlápnuto k solidní církevní kariéře. Dokud se nesetkala se žebrákem a jeho *Žizním*. Nazval bych to obrácení od moci ke službě potřebným. Není problém druhým sloužit, je někdy těžké v nich vidět živého Krista.

Svatá Terezie z Avily žila dlouhá léta v náboženské vlažnosti a lidské povrchnosti. Ukazuje nám obrácení k podstatnému a k nasazení se pro Ježíše. Od povrchnosti k nasazení pro to, co je v životě důležité. Naše priority jsou často opravdu povrchní: Co si o mně budou myslet lidi, snad před nimi vypadám dobře. Nebo se nám do života vkrádá hodnotový žebříček dnešního světa. Výkon, úspěch, pohodlí, zážitek apod.

Obrat'me se, abychom viděli Kristovu tvář, obrat'me se, abychom viděli Hospodinovy cesty, obrat'me se, abychom nemuseli v životě bloudit...

Šance? Ne, pozvání Boží lásky k životu v plnosti!

o. Vítězslav

Sv. Jana z Valois

Narodila se roku 1464 jako dcera francouzského krále Ludvíka XI. a Charlotty Savojské. Pro její tělesnou vadu ji otec neměl rád. Byla hrbatá a prodělala neštovice, které zanechaly jizvy. Otec ji provdal již ve 12 letech za 14 letého bratrance a vévodu Ludvíka Orleánského. Ludvíkovi byla odporná a dával jí to najevo, a to i před lidmi. Janu však zdobila trpělivost, pokoj a velkodušnost, mohla být svému choti oporou proti bratru Karlovi, který mezitím usedl na francouzský trůn. Ošetřovala jej sama osobně, když byl obsypán neštovicemi. Ale i tak pro něj byla stále „ta malá, tmavá, hrbatá“. Karel ale zemřel a Ludvík usedl na trůn jako Ludvík XII. Po svém boku chtěl mít místo Jany Annu Bretaňskou a vdovu po Karlovi. Požádal proto o zrušení manželství z důvodu příbuzenství i domnělé neplodnosti Jany a papež Alexandr VI. jeho žádosti vyhověl. Od té doby žila Jana na svém zámku v Bourges, vynikala pokorou a dobročinností. Svému muži odpustila a toužila po řeholním životě. Za pomoci františkána Gabriela Nicolase a podpory Františka z Paoly založila řád anunciátek (Zvěstování Panny Marie) a sepsala pro něj řeholi. S modlitbami bylo úkolem i smiřování nepřátel. Řád byl podřízený generálovi františkánů a schválený v únoru r. 1501. Po noviciátu složila Jana r. 1503 s několika družkami věčné sliby a se jménem Gabriela Marie zbývající léta vedla asketický život. Její ctnosti mohou být příkladem zejména pro ty věřící, které partner opustil z jakýchkoliv důvodů. Také pro ty, kdo cítí ponížení pro nedostatek krásy. Vždyť trvalá krása je jen z duchovního života, který přechází ve věčnost. Svatý Pavel v listu Filipským tvrdí, že vše považuje za škodu (za ztrátu) ve srovnání s oním nesmírně cenným poznáním Ježíše Krista, který mu je nadevšechno; pro něj se všeho zřekl. Srov. Flp 3,8. Tak také Jana měla před sebou Krista, který byl mnohem víc než to, co opouštěla. Zemřela roku 1505. Je patronkou Bourges a jejími atributy jsou almužna, důtky, hermelín, korunka, řeholní oděv s černým závojem. V květnu 1950 byla Papežem Piem XII. kanonizována.

Její památku si církve připomíná 4. února

MS

Tříkrálová sbírka

Milí čtenáři,

jak jistě víte, jako každý rok tak i letos proběhla Tříkrálová sbírka. Já jsem osobně koledovala. Byla pořádná zima, mysleli jsme, že dočista zmrzneme, ale nakonec jsme to zvládli. Ze začátku nás bylo strašně málo, nakonec přišlo ale spousta dětí, až bylo málo kasiček.

Někteří lidé vám otevrou, někteří ne, co je však podstatou Tříkrálové sbírky, musíte poznat sami. Dokud to nezažijete na vlastní kůži, tak to nepoznáte, já na tom byla úplně stejně. Proto bych chtěla poděkovat všem vedoucím, že s námi chodili koledovat, a také všem, kteří to připravovali. Ráda bych všechny pozvala, aby se připojili i příští rok, nebudete litovat, věřte mi.

Daniela Pavlíková

Jako každý rok, tak i letos se naši farníci zapojili do Tříkrálové sbírky. V sobotu 7. ledna po mši sv. a po požehnání se vytvořily v Pastoračním centru skupinky koledníků: tři děti (tři králové) a jeden dospělý, ověčený kasičkou s logem Charity. Hned před kostelem si všichni uvědomili, že teplota vzduchu je hluboko pod bodem mrazu, až -16°C, ale touha dětí zpívat koledy a přinášet lidem radost a požehnání nás popoháněla vpřed. Navštívili jsme rodiny nejen v rodinných, ale také v panelových domech. Většina z nich nás přivítala s úsměvem, někteří si s námi i zazpívali koledy, a někteří přidali i sladkou výslužku pro zapálené zpěváky.

Během dopoledne se koledníci natolik rozezpívali, že se předháněli, jakou koledu zazpívají u vedlejších dveří, kdo bude rozdávat kalendáře, kdo bude nabízet cukr, či do které ulice půjdeme příště. Dnešní den přinesl mnohá dobra, nejen finance pro charitní projekty, ale také radost a pokoj do srdcí těch, které jsme navštívili, a spokojenost dětí ze setkání s lidským i Božím úsměvem.

A ještě jedna zkušenost z Tříkrálové sbírky: Na ten okamžik asi nikdy nezapomenu. Zpívali jsme u jedné domovních dveří, když tu k nám přiběhla jedna žena z domu, kde už jsme koledovali. Naklonila se ke mně a chtěla mi do ruky vtisknout 3 dvacetikoruny. „Na charitu už jsem přispěla, ale ještě pro děti za to, že tak krásně zpívají.“

Peníze se dlouho u dětí neohrály, protože nejmladší královna se hned otočila ke kasičce a peněz zasunula do otvoru. „Já peníze nepotřebuji. Když něco potřebuji, rodiče mi to koupí.“

Óó, toť důvěra!

A poučení pro nás dospěláky? Máme nebeského Otce a důvěřujeme mu, že vše, co potřebujeme, nám dává?

Věra Janečková

Naše spolčo v Praze

Tak jako každý rok i tento vyrazilo naše „mládežnické“ spolčo v čele s O. Václavem z kraje roku za kulturou do Prahy. Proč „mládežnické“? Protože někteří z nás stále nedosáhnou ve vlacích RegioJetu na slevu „SENIOR>60“.

Tento rok ale došlo ke změně při cestě do Prahy. Po prozkoumání možností, jak nejlevněji doputovat ve skupině tam i zpět, pro cestu tam vyšlo levněji Pendolino. Avízovaná cesta, která měla trvat necelé 3 hodiny (ve skutečnosti ale trvala 3:07), začala obvyklým setkáním na nádraží ve Svinově.

Cesta jako obvykle probíhala ve veselém duchu a za Olomoucí došlo i na lehké občerstvení připravené dávno určeným proviantním náčelníkem Milanem (jeho dobrůtky zná jistě hodně z Vás). Nutno podotknout, že vlaky typu Pendolino, nejsou pro soukromé občerstvení moc vhodné: vůně báječné krmě žene zvědavce na exkurzi po vagoně a jejich tichá závist dává tušit, že náčelník se opět při přípravě vyznamenal.

Po ubytování v areálu Břevnovského kláštera a uvítání s o. převorem jsme se společně s ním vydali do Staročeského restaurantu Klášterní šenk, který se nalézá v sousedství ekologického hotelu Adalbert v areálu kláštera. Všichni jsme vyzkoušeli jejich vlastní pivo Klášter, které čepují jak světlé tak i tmavé. Restaurace je vždy plná a místa si prostřednictvím o. převora vždy předem rezervujeme.

V sobotu ráno někteří z nás vyrazili na ranní mši sv. v 7 hodin. Zima v bazilice sv. Markéty se blížila zimě venku.

Po vydatné snídani jsme vyrazili na výstavu v Galerii DOX, která byla věnována V. Havlovi. Na střeše nad galerií je umístěna jako atrakce vzducholoď. Byla v ní ale příšerná zima. Tak jsme raději vyrazili do centra Prahy a spěchali se někam zahřát a zavítali jsme do restaurace U Medvídků z roku 1466.

V sobotu odpoledne nás čekal kulturní zážitek v podobě představení v divadle Semafor a to Čochtanův Divotvorný hrnec. Roli Čochtana hrál úžasný Jiří Suchý (85 let), kterému sekundovala v roli Belindy Jitka Molavcová. Bylo úsměvné, když paní Molavcová svého kolegu občas popíchl, aby zrychlil a nezdržoval.

Večer jsme opět strávili ve společnosti o. převora, ale tentokrát ne v Klášterním šenku ale v kuchyňce v ubytovací části. Pobavil nás novinkami z Prahy, vtipy ale i kvízovou otázkou: kdo je kdo – GP II, B16, F1. Otázka by pro křesťana neměla být těžká.

V neděli ráno (9 hodin) jsme se zúčastnili mše sv. v bazilice, odkud Český rozhlas Vltava přenášel mši sv. prostřednictvím radiových vln k posluchačům v celé republice. Pro mši sv. byl v éteru vyčleněn čas přesně 1 hodinu a tak i trvala. Užili jsme si velkou zimu, na kterou nejsme z našich „obýváčků“ zvyklí. O. Václav později poznamenal, že stížnosti na chlad ve farním kostele v Zábřehu už nebude přijímat, protože tam máme vlastně přetopeno.

Před odchodem z kláštera nám o. převor dal své požehnání a my se vydali na zpáteční cestu domů, kterou jsme si opět zpestřili lehkým, dietním a dobře propečeným bučkem (díky Milane). Na nádraží jsme se rozloučili a již se těšíme na další spolča s O. Václavem, která už budou mít jinou (duchovní) podobu, než tohle odlehčené, spojené s kulturou.

Za spolčo Dana & Vašek

Duchovní obnova Neofytů na Velehradě 2017

První myšlenka, která nás napadla, když jsme se dozvěděli o Velehradu byla: "A co s dětmi?" Část bychom mohli zajistit hlídáním a dvě nejmenší budeme muset vzít sebou, ať nejedeme jako Hujerovi (tak nám říká o. Jakub). Nejprve jsme zvažovali všechna úskalí této výpravy. V pátek jsme se tedy rozhodli, že to oba potřebujeme.

Zároveň to budeme brát jako zkoušku trpělivosti, tolerance a pokory. Po příjezdu do exercičního domu Stojanov jsme byli uvítáni řeholními sestrami, o. Vítězslavem Řehulkou a nápísem s upozorněním, že má být dodržováno silentium. Dokonce i na pokojích se smělo jen šeptat. Super. Naše srdce bylo potěšeno. Celý víkend se skládal z ranních chval, mší, přednášek, závěrečné adorace a možnosti svátosti smíření. Pro zpestření naší duchovní obnovy nás o. Vít'a zavedl na dvě krásná místa. Kostel sv. Michaela (kde hlásali bohoslovci Cyril a Metoděj evangelium) a kostel Sv. Ducha ve Starém Městě.

Vše bylo završeno návštěvou a degustací vín ve sklípku jezuitů, ten jsme s dětmi vynechali – pochopitelně. S manželem jsme se účastnili všeho společně, jen přednášky absolvoval sám a pak mi o všem referoval. A co jsme si odnesli z Velehradu? Samé vzácnosti. Dar modlitby, adorace a Božího milosrdenství. To, že nasloucháme Bohu, až když jsme na samém dně a jsme zlomeni. Vtaženi do modlitby jsme si uvědomili, že je třeba rozmlouvat s Bohem o dobrém i špatném, protože je nekonečně milosrdný a ví, čeho se nám nedostává. Pak naše duše pohladí, my si popláčeme a můžeme ráno opět otevřít oči. Daruje nám tím další den, za který máme být vděční. Duchovní obnovu bychom doporučovali všem, jako protiváhu dnešního konzumního života. Tímto bychom chtěli poděkovat za doplnění našich citových nádrží o. Vít'ovi a naší Monice (bez ní by to nešlo) a můžeme startovat.

S poděkováním rodina Staniševská

Bat-šeba, Francine Riversová

(Návrat domů, Praha 2014, přeloženo z anglického originálu *Unspoken: Bathsheba*)

O prázdninách, na návštěvě u našeho rodinného přítele, se mi dostaly do rukou historické romány americké spisovatelky Francine Riversové. Jejich autorka vystudovala angličtinu a žurnalistiku na univerzitě v Nevadě, píše historické romány a knihy na křesťanská témata a za své romány získala řadu ocenění. Bat-šeba je čtvrtý z pěti románů o ženách z rodokmene Ježíše Krista.

V této knize líčí příběh krále Davida, který se zamiloval do Batšeby – manželky Chetity Uriáše, kterého nechal poslat na smrt proto, aby mu ji mohl vzít. Podrobně vykresluje život malé Bat-šeby, která postupně dozrává v ženu, popisuje její pocity, myšlenky, touhy, každodenní vnitřní boje, které sváděla se svým svědomím; postoje rodiny, která ji zavrhl. Přibližuje nám také dobu, v níž Bat-šeba žila – dobu plnou válek, odvahy Davida, který vedl neustálé boje s okolními národy, aby jim dokázal, že s Izraelem je Bůh.

Je to úplně obyčejný příběh lidského selhání. Dokazuje, že se i dobrý člověk může dostat na šikmou plochu. Ano, právě David, ten věrný, spolehlivý a čestný David, o němž Bible říká, že si ho Hospodin vyhledal "podle svého srdce", našel zalíbení v krásné ženě a chyboval. Uvědomil si, že před Bohem nelze nic utajit. Litoval svého činu a bylo mu odpuštěno.

Každý den svádíme boje s pokušením. Někdy mu podlehneme, jindy s pomocí Boží zvítězíme. Tento příběh je důkazem toho, že každá doba je těžká, v každé době se lidé potýkají s problémy a těžkostmi, bojují s pokušením. Ale důležité je důvěřovat Hospodinu. On nám pomůže a vysvobodí nás ze všech našich obav...

Ukázka:

„Když zavzpomínal, jak jako mladiček pásl ovce svého otce, bylo mu do pláče. Tehdy byl volný jako pták. V té době mohl trávit nespočet hodin přemýšlením o Božích nařízeních a zákoně. Ve dne chodil po pastvinách, v noci pozoroval hvězdnou oblohu a přitom všem poznával Boha. Nikdo ho v jeho přemítání nerušil. Když měl chuť chválit Boha, nikdo ho nerozptyloval. Hodinu za hodinou se radoval z Hospodina a všude kolem sebe cítil jeho přítomnost.

Ale teď, zavalen povinnostmi, si jen těžko nacházel chvíle o samotě. Tak rád by zase psal žalmy Bohu a na své citeře k nim skládal hudbu. Toužil se vrátit do doby, kdy byl pouhým pastýřem otcova stáda a kdy jeho jedinou zodpovědností bylo postarat se o ovce – najít jim pastvu a vodu a chránit je před dravou zvěří. A teď ho obklopují samí draví muži!

LŠ

Bohunka

Vypravila jsem se do obchodu IKEA koupit přibory. Mé dvě už velké děti mi dělaly doprovod, abych se tam neztratila, a morální oporu, abych neutekla dřív, než pořídím, co potřebujeme. Nesnáším totiž nakupování ve velkých obchodech.

Frčeli jsme co nejrychleji areálem, když tu jsem narazila na bednu s plyšovými želvičkami. Byly krásné, jak opravdové, s tím komickým flegmatickým a stařeckým výrazem. V tu chvíli jsem zapomněla na celý svět. Zkoušela jsem zamyšleně, jestli jde želvičce schovat hlava pod krunýř a v hlavě už mi šrotovala pohádka pro děti na nedělní katechezi...

Když jsem se po chvíli vzpamatovala ze zasnění, střetla jsem se očima s pohledem mých dětí. Stály tiše pod schody (nevím, jak dlouho) a dívaly se na mě. Ale ten zvláštní výraz! Nenašla jsem v jejich očích ani stopu netrpělivosti či pohrdání infantilní maminkou, která si na schodech hraje se želvičkou, ale zahřála mě u srdce směs milé shovívavosti, laskavosti, jiskra veselosti a specifické hrdosti na tu osobu, která je jejich maminkou. Oni se vyloženě kochali! Četla jsem v jejich výrazu: „Maminečko, jsi nádherně praštěná, jiná, originální, a my tě takovou milujeme!“ Dominik se pak ke mně přitočil s otázkou: „Mami, líbí se ti ta želvička?“ Když jsem jen s úsměvem kývla, naložil ji bez váhání do košíku a hrdě mi ji za vlastní peníze koupil.

Jmenuje se Bohunka. Je to jediný plyšák, který má tu čest trůnit na mé posteli. Když jsem ji totiž chtěla odnést do skříňe s plyšáky na katecheze, Dominik se ohradil: „No mami, vždyť to je ode mě!“ A bylo... Bohunka mi teď připomíná dar láskyplného „přijetí“ od mých dětí.

V nábožku jsem prvňáčkům vyprávěla o proměnění vody ve víno na svatbě v Káni. Na stříbrném podnosu jsem měla připravené štíhlé vysoké sklenice na víno a vyráběli jsme společně „víno radosti“. Každé dítě při modlitbě dalo lžičkou do džbánku s vodou jahodový sirup se slovy: „Ježíši, já chci také dělat radost!“ „Děti, teď se nikdo ani nehne! Já vám víno radosti naliju do sklinky a vy ji budete držet za nožičku, dokud nebudou mít všichni. Ať není průšvih!“

Děti držely přeopatrně a vzorně křehké sklenice, když tu se mi podařilo drcnout do sirupu a ten se mi vylil na bílý ubrus. Krása! „Maruško, utíkej pro papírové ubrousky!“ zavelela jsem. Děti se dál ani nehnuły a jen se dívaly, jak si s katastrofou poradím. A ten jejich pohled také hladil. Zrcadlil upřímnou radost (ale ne škodolibost), že se to stalo „dospělákoví“ a ne jim, zároveň sympatie a fandovství, ať se mi povede škodu zahladit. Moc hezká atmosféra při svíčke. A sirup se patlal úžasně... Pak jsme si s radostí cinkli.

Někdy prožívám těžké a zmatené chvíle, kdy nevím, co dělat, aby to bylo dobře. A zdá se mi, že ať dělám cokoli, dobře to není... Do toho je oázou a darem a posilou vnímat laskavý, chápající Boží pohled se slovy: „Nikdy tě neopustím a nikdy se tě nezřeknu.“ (Žd 13,5) Dovolím si parafrázovat: „Ať děláš, co děláš, nepřestanu tě milovat a stát na tvé straně! Nikdy tebou nepohrdnu!“

Jakou oporou jsou tato slova a to Boží „přijetí“!

teta Fany

informace únor

---

16. 2. v 19.00 KATECHEZE PRO DOSPĚLÉ, pastorační místnost farního kostela

26. 2. v 15.30 MAŠKARNÍ PLES PRO DĚTI, Pastorační centrum Jana Pavla II.

2. 3. v 19.00 KATECHEZE PRO DOSPĚLÉ, pastorační místnost farního kostela

---

Hospodaření farnosti v roce 2016

PŘÍJMY CELKEM:	3 052 000 Kč	VÝDAJE CELKEM:	3 431 000 Kč
<i>v tom:</i>		<i>v tom:</i>	
sbírky	1 392 000 Kč	odeslané sbírky boo	205 000 Kč
dary	991 000 Kč	nenarozené děti	20 000 Kč
nájem	54 000 Kč	desátek doo	35 000 Kč
pronájem	46 000 Kč	vratka půjčky boo	250 000 Kč
dotace		oprava farního kostela	433 000 Kč
- provoz PC	20 000 Kč		1 445 000 Kč
- běh pro Elišku	31 000 Kč	vitráž	283 000 Kč
půjčka boo	500 000 Kč	dary poskytnuté	11 000 Kč
ostatní	18 000 Kč	bohoslužebné	44 000 Kč
		mzdy	2 000 Kč
		ostatní provozní	703 000 Kč

Děkujeme všem dárcům. Kež Bůh odmění vaši štedrost...

Statistika roku 2016

Svatby 19, křtiny 83, pohřby 49
